

Středoafričká republika

Cestopis Jiřího Svobody z roku 1985

po stopách jürgena šulce

přece znáte pana jürgena šulce řek mi ten celnig hnet jak sem fkročil na území středoafričkí republiku u vesnički bémal a vet mňe dál do malí polorospadlí chajdy coš mňela bejt celnice, je to přece váž brácha.

vešel sem dovnitř set sem si na malou stoličku a rozhlížel sem se kolem, bila to zrovna taková celnice jaká je na fsech africkejch hranicích strohá chude vibavená ze starim poškrábaným stolem a z rozvrzanou židlí, podlaha bila s udusaný hlíny a nat stolem visela polička s knihama a lejstrama. takovejch celnic sem prošel za posledních řekolik mňesíců desítka. ten úředník si stoupnul na špičku a zezhora s poslední příhrátki vitách s tý polički vodřenou a zaprášenou knihu, votfoug z ní prach položil jí na stůl a ukázal na její štítek, bil to seznam fsech neafričanů kerí gdy překročili tendle úseg hranice mezi Čadem a středoafričkou republikou, nepřestával sem na toho celnika udivěne zírat.

tady povídá ten unyformované ouřada a rozevřel deski tý knihu a ukázal na poslední záznam ve sloupku. naklonil sem se poňekut nat stůl abich si to moch lepší přečíst a fakt bila to pravda: řejakej pan jürgen šulc národnost řemecká spúsob dopravi pěšmo přešel hranici dne desátýho listopadu roku tisíc devěčet osumdesát jedna, podival sem se znova na toho chlapa a přemejšlel sem vo tom co s tim mám co společnýho. aha došlo mi to dyš sem pak pot to jürgenovo méno zanes sví vlasní. mezi jeho a mim ménem nebíl totiš nigdo další a psal se rok tisící devítistej osumdesátej pátej.

nojo pan jürgen šulc řek sem a celník tu knihu zaklap a vopatrne jí jako cenej předmět uložil spátki do police, to je uš víc neš tři roky. to sem f pěkný prdeli pomislel sem si.

ten celník se pouzmál a dal mi do pasu razítka a blahovolně mňe propustil, višel sem přet tu chatrč a podle mapi sem zjistil že sem dvacet kiláků vot první solidnejší pohraniční vesnice a že tu vzdálenost budu muset udelet po svejch. v dohledu nebilo absolutně žádný vozidlo.

naštestí sem narazil na jednoho chlápka kerej dělal tutéš cestu a kerej věđel vo skratce kerá tu vzdálenost skracovala vo polovinu, pochodovali sme zarostlou steskou a romantickou džunglí a párkrát sme se museli prosekovat lijanovitejma haluzema. taki sme se brodili potokama.

došli sme do vesnice a ten chlap mňe přectavil náčelníkovi. bil voblečenej v dlouhim africkim kaftanu a vřele mňe přivítal a vognámil mi že má pro mňe práznu chatrč f kerí mužu bidlet jag dlouho chci a že sem jeho a vlasňe celí tý fsi hostem, pak mi k tý chajde zavet dal mi tam na stůl malí vopcerstvení ve formě tropického ovoce a poznamenal že poslední uživatel toho obidlí řejakej pan jürgen tu bidlel štrnácd dní. musel sem se tomu zasmát.

hodil sem si baťoch na hliňenou podlahu vopcerstvil se čerstvě natrhaným ovocem a vidal sem se na vobhlítku tý vesnice, pánové řeknu vám že to bila pohátková obec. chajdički z rákosu a bambusu bili bezvadně a s fkusem rozhozený po džungli a tropickim lese a jejich špičatý stříški vikukovali s tý zeleňe jako trpasličí kloboučki. ženckí u vohništ řeco kuchtili a ćefčátka u vhloubenejch kmenů tloukli palicí ten jejich nezbitnej kořen, idylka jako v ráji.

došel sem k jediný kamený budově kerá se tam viskovala a kerá bila hospoda i vopchot v jednom a

náčelník mě pozval dál a nabídnul mi pivo. u stolu se povalovalo pár černochů na poličkách spoří zboží a mne napadlo že to pivo a ty potraviny sem musí řegdo přivážet, a dyš to sem řegdo přiváží tak to musí bejt nákladák kerej bi moch sebou na spáteční cestě vzít čekajícího stopaře.

napil sem se trochu toho čajovitýho témňeř lihuprostýho piva a zeptal sem se na to šéfa. samozřejmě řek von zej tra přijedou z novou várkou, vodvezou ţe až do bosangoji. stopadesát kiláků.

znova sem se napil a to šéfovo zej tra sem vzal z rezervou. jürgen tu přece strávil dvě neděle. dyš to dobře dopadne za takovejch pět aš sedům dní bich vocuť moch vypadnout. za tři dni se na silnici vobjevil starej polorospadlej nákladák, veškeří obivatelstvo tý fsi se dostavilo na malou náves abi provedlo uvítáčku. s kabiny viles šofér ménem pijér a ze fšema ţema lidma si potřás rukou, pak se zastavil u mě a já sem mu visvětlil vo co kráčelo, neboj se řek von a jeho drška se rosšklebila do simpatyckého úsměvu. složim tady to pivo a hodim ţe do bosangoji. sto padesát kiláků.

v duchu sem se zaradoval a zatím co závoznig házel do krámu basi piva pijér pozval náčelnika a pář lidí do hospody k malí oslavě, dyš nastal čas vodjezdu ze fšema sem se rozloučil a set si do kabiny vedle pij éra. řeknu vám že nákladák mňel co dělat abi se rozjel.

asi po pěti kilákách se pijér zastavil u jedný polorospadlí chajdy a vihodil tam řekolig bas piva. to se pak vopakovalo asi desetkrát a každý to vihození tich baz bil důvot k malí voslavě za účasti lokálního obivatelstva. bili sme fšíchní mírňe státy a k večeru ten pijér navrch že mě zaveze k sobě a že mě přectaví sví ţeň a d'etem. co sem mňel dělat?

druhej den se to vopakovalo. pánové mi sme za ty dva dni ujeli jen asi třicet kiláků. na konci cesty mi pijér pozval ke sví další ţeň a d'etem v další vesnici. doufám že máš ešte třetí ženu f tý bosangoji řek sem ze srandy pijérovi a nákladák mě bezvadným spúsobem nadhazoval na sici bes pér jak si to sral přez hlubokí díri. jak to víš votočil se po mě pijér. nojo jürgen to ti musel říct jürgen.

dojeli sme do opce ménem bébourá a bili sme stopnutý fízlem. bil to chlap visokej jako velblout mňel přez rameno přehozenej automat a kolem boků pás s patronama. přistoupil k našemu vokínu upřeňe se na mě podival a požádal mě vo pas.

chibí vám tam razítko řek ten černej d'ábel dyš prolistoval muj cestovní dokument, razítko pohraničního policejního komisařství, je mi líto ale musíte se pro ţej vrátit, je to f tý první hraniční opci krs kerou ste musel projet. pánové řeknu vám že sem se bezmocně zhroutil do toho pijéroviho visezenýho sicu a nebil sem schopnej slova, apsolovat tu cestu znova? a jak? začal sem toho policajta prosit abi mi to razítko votpustil ale von bil nevoblonnej a nedalo se s nim apsolutně mluvit, motór nákladáku si to bezelstře vrčel a já sem se díval tomu chlapovi do vobličeje a přemejšlel sem jak s toho viplout. jeho ksichd bil tvrdej a nehibnej muj témňeř pokritej slzama. mislel sem že si hodim mašli, najednou sem dostal vnuknutí.

no řek sem a utřel sem si s čela kapički potu. důvot pro kerej sem si nenechal ten svůj pas vorazítkovat je ten že jürgen ťulc mi řeg že je to zbitečný.

pánové vi mi to nebudete věřit ale ten policajcej potčlověk ten chrochtající debil se najednou narovnal a jeho černá drška se rosšklebila do úsměvu a celej jeho ksicht se rozjařil a von mě vzal za ruce a začal mi s nima třást a začal se ţechtat a já sem na ţej udiveňe zíral a ten černoch s tim ţehotem neprestával a mě už boleli ruce vot toho jak mi je tisknul ve svejch pařátech, začal sem se smát taki.

dyš sme si vzájemně zdělili nejnovější novinky vo našem společným příteli dyš sme se dostatečně vismáli a dyš sme provlažili hrdlo párem flaštiček toho pijéroviho nechutnýho teplího piva potřásli sme si zase vzájemně rukama a rozloučili sme se razítko nerazítko. pijér tam hodil jedničku auto virazilo

mocným skokem fpřet a smějící se zelenáč nám mizel z dohledu, dyš sme dojeli na jednu křížovatku pijér mi voznámil že se hnet vrátí jen co si bleskově zajede k řákejm známejm. nedal sem uš na jeho řeči vistoupil sem a za půl hodiny mi u nohou zabrzdila zaprášená dodáfkou z řákim vládním úředníkem kerej to švihal do ty bosangoji. hodil sem si baťoch dozadu usadil sem se vedle řej a von mi řeg že v bosangoji budeme za tři hodiny. je to jen sto padesát kiláků dodal a prdnul tam richlost.

dodávka se rozjela a krajina středoafrické republiky se kolem nás začala pohibovat a slunce nám bezohledně pražilo do tváří. ten úředník se najednou na mňe upřeňe zadíval jakobi se na řeco rospomínal a potom z ničeno nic řek: víte přet pár lety sem tady na tom míste vzal taki jednoho stopaře, vypadal zrovna tak jako vi ...

#

musel sem zajed do hlavního města té republiky do bangi pro noví kameruncký vízum a doprava se za tou bosangoou poňekud zvěčila i dyš to nebilo nic ekstrovního a já sem jel z jedním šoférem kerej mi vprávěl jak tady před lety vládnul chlap ménem bokasa kerej bil česnej krutás kerej jakmile zjistil že řegdo proti řemu řeco má tag ho dal bez milosti popravit nebo veřejně na náměstí utlouct a často to utloukání prováděl vlasní rukou a dyš prej řákí školní dítka jednou protestovali proti jeho nařízení že si mají kupovat unyformi z jeho vlasní fabriky tak je za asistence armádního vojska osobně postřílel a auto se kodrcalo zanedbanou silnicí a míjelo chudý a vihublí vesničany kerí vikopávali na poli búráki a já sem přemejšel vo tom jak je to možný že ten chlap prováděl takoví brutality proti svějim vlasním lidem ale ten šofér řeg že ten bokasa nebil duševně scela normální a dodal že francouzí ani jiný bílí kolonyzátoři bi si to dle nigdy nedovolili a vindal s pitliku řákí cukroví a galantně mi ho nabít a já sem si ho rozbalil a vicucával sem náruživě jeho slatkost a uvědomoval sem si že projízdím nejchučíma africkejma voblastma jedním z nejubožejších africkejch států a šofér si taki vibalil jeden bombónek a taki si ho rozbalil a cucal ho a já sem se ho zeptal jak to bilo s tim bokasou dál a von řeg že vrchol jeho šílenctví bil dyš se v roce sedmdesát sedm sám prohlásil císařem dyš se sám korunoval na fšemocnýho imperátora státu středoafrická republika a to s takovou pompou a vistředností že na to prasknul celoroční rospočet té chudý republiky a dodal že část těch prachů bila dodaná francijí kerá tu jeho korunovaci votsouhasila a ten novopečenej císař s celou svou rodinou kerá v sobě zahrnovala asi pěcet nebo kolik jeho vlasních dětí uspořádali hostinu na kerou bili dovežený nejdraší pamlski s celího světa a já sem tomu nechťel věřit a podle cesty nás jedna vichrlá žencká prosila vo almužmu a mi sme se blížili k tomu městu bangi a já sem chťel věđet jak to s tim císařem dopadlo ale šofér uš vo řem nemluvil a hleďl si jízdy a vo řečem jakobi přemej šlel a já sem bil rád že ten bokasa uš je věc minulosti a vitach sem si s chlebníku pár banánu a voloupal sem si je a začal je kousat no a nes sem je dojet tak ten šofér řek tak sme na míste a já sem se podival z vokna do jakí díři sem se to zase dostal.

ale řeknu vám pánové že to bangi bilo docela přijemný hlavní město plný vojska kerý si vás ofšem jako turisty nevšímalo a já sem viles s kabiny na světlo boží a šel sem pomalu na ten kamerunckej konzulát ale tam mi k mimu překvapení řekli že k tomu abich vod nich dostal vízum do kamerunu bich tu musel bejt přihlášenej jako rezident ale já sem je pag za pomoci kanackího vislanectví voblomil a to vízum sem vod nich dostal.

Zobrazeno: 152 x

From:
<https://www.cesty.in/> - Cestovatelské stránky

Permanent link:
https://www.cesty.in/stredoafrikka_republika

Last update: **2024/05/05 04:50**